

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/253/2020
Identifikačné číslo spisu: 1112239764
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:1112239764.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. K. T., bývajúcej v F., T. XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Máriou Faithovou, so sídlom v Senci, Dlhá 30B, proti žalovanému Centrum pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže, so sídlom v Bratislave, Špitálska 8, P. O. Box 57, zastúpenému advokátom JUDr. Petrom Belicom, so sídlom v Martine, M. R. Štefánika 36, pracovisko Bratislava, Konventná 9, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a o náhradu funkčného platu, vedenom na Okresnom súde Bratislava I sp. zn. 6Cpr/7/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2020 č. k. 10CoPr/2/2019-1077, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) čiastočným rozsudkom (v poradí druhým) určil, že okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 51 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe (ďalej len „zákon o štátnej službe“) žalovaným, č. záznamu CT 122/2010, registratúrne číslo 20492/2012, ktoré bolo žalobkyni doručené dňa 15. októbra 2012, bolo neplatné. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ustanoveniami § 51 ods. 1 veta prvá, § 51 ods. 2, § 56, § 75, § 120 zákona o štátnej službe, čl. 8 bod 3, bod 4, bod 5, bod 7, bod 8, čl. 9 bod 1 až 9 Služobného poriadku Centra pre medzinárodnoprávnu ochranu detí a mládeže (ďalej len „CIPC“) č. CT/94/2010 a vecne tým, že vzhľadom na vykonané dokazovanie, na osobu žalobkyne, funkciu, ktorú zastávala, na jej doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, v konaní nebol preukázaný taký spôsob a intenzita porušenia konkrétnych služobných povinností žalobkyne, ktoré by odôvodňovali záver, že z jej strany došlo k závažnému porušeniu služobnej disciplíny, čo by odôvodňovalo okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru, keď žalovaný v konaní nepreukázal ani porušenie služobnej disciplíny zo strany žalobkyne, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmu služobného úradu s jej osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s vykonávaním štátnej služby na vlastný prospech alebo na prospech iného (§ 60 ods. 1 písm. d/ zákona o štátnej službe), aký vlastný prospech

alebo na prospech iného (§ 60 ods. 1 písm. d/ zákona o štátnej službe), akým konkrétnym konaním zneužila informácie na vlastný prospech alebo na prospech iného. Súd vo veci rozhodol čiastočným rozsudkom podľa § 213 zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 27. februára 2020 sp. zn. 10CoPr/2/2019 potvrdil čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie. Odvolací súd zdôraznil, že predmetom sporu po zrušení v poradí prvého čiastočného rozsudku súdu prvej inštancie ostalo právne posúdenie dôvodu okamžitého skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou, ktorý žalovaný v Okamžitom skončení štátnozamestnaneckého pomeru zo dňa 15. októbra 2012, Číslo záznamu: CT 122/10, Registratúrne číslo: 20492/2012 konkretizoval tak, že žalobkyňa dňa 12. októbra 2012 o 7.49 hod. oznámila riaditeľke CIPC formou SMS, že chýbajú doklady v spise F. a potrebuje o tom urobiť zápis, a že potrebuje odísť na lekársky zákrok, následne o 8.35 hod. prišla do kancelárie riaditeľky s tým, že sa údajne stratili postadopčné správy, odmietla si urobiť záznam za prítomnosti K. V. C. a K. A. Q.Č., následne navštívila sekretariát vedúceho služobného úradu, neskôr ministra práce sociálnych vecí a rodiny, odkiaľ pokračovala na sekretariát štátneho tajomníka Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky R. F. a nakoniec na odbore sťažností Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a o 12.35 hod. sa domáhala prevzatia spisu, ktorý svojvoľne odniesla z CIPC bez právneho titulu, pričom oprávnenou konať v takejto situácii bola len vedúca služobného úradu, a keďže sa v tom čase vedúca služobného úradu nenachádzala v kancelárii, i napriek tejto skutočnosti sa domáhala prevzatia spisov, keď prišla do kancelárie, chcela si prevziať spisy, ktoré však nevedela identifikovať a domáhala sa prevzatia spisu od osôb, ktoré neboli oprávnené konať a dňa 11. októbra 2012 pri spomínanom opustení pracoviska informovala hovorcu L. o údajnej strate spisov, pričom o tejto skutočnosti nebola informovaná riaditeľka CIPC, odišla späť na pracovisko a zobrala si veci a podala trestné oznámenie, obsah ktorého nešpecifikovala, bez konzultácie s riaditeľkou CIPC, t. j. z takto vymedzeného dôvodu možno vyvodiť, že žalovaný považoval manipuláciu, resp. nakladanie so spisom týkajúcim sa medzištátneho osvojenia maloletých detí F. zo strany žalobkyne v predmetné dni za neoprávnené, spočívajúce aj v tom, že mala z neho sprístupniť údaje nepovolaným osobám v rozpore s internými smernicami služobného úradu a v rozpore s pokynmi vedúceho zamestnanca, čím sa dopustila závažného porušenia pracovnej disciplíny. Vzhľadom na uvedené posúdil odvolací súd námietky žalovaného v podanom odvolaní týkajúce sa údajnej absencie postadopčných správ, ktoré mali patriť do spisovej agendy žalobkyne, ktorú preukazoval v priebehu prvoinštančného konania zoznamom týchto správ medzi Slovenskou republikou, Talianskom a Holandskom (viď č. I. 693 - 715 spisu), nesprávne vedenej evidencie, doručovanie postadopčných správ úradu práce v cudzom jazyku, ako právne irelevantné, nakoľko žalovaný skutkový dôvod okamžitého zrušenia štátnozamestnaneckého pomeru vymedzil iba neoprávnenou manipuláciou so spisom maloletých detí F.Ý. a nie chýbajúcimi postadopčnými správami, dokladmi v spisoch, nesprávne vedenou evidenciou v spisoch, ktoré patrili do agendy žalobkyne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno, keď nepreukázal nielen závažné porušenie služobnej disciplíny žalobkyňou, ale ani porušenie služobnej disciplíny, pričom správne ustálil, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa spis týkajúci sa medzinárodnej adopcie maloletých detí F. vyniesla mimo sídla registratúry, a ani žalovaným tvrdená absencia postadopčných správ v tomto spise, keďže v konaní nebolo preukázané, čo vlastne daný spis obsahoval v čase, keď bol predložený na poslanecký prieskum (28. septembra 2012). Odvolací súd sa stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, a nakoľko žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, keď iba zopakoval svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, sa odvolací súd obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov čiastočného rozsudku a ako vecne správny ho potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanovením § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Namietal, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s § 220 ods. 2 a v rozpore s § 393 ods. 2 CSP. Súd dostatočne nevysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, nevysvetlil ani, ktoré

skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, a z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil, nevysvetlil prečo nevykonal navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, neodkázal dostatočne na ustálenú rozhodovaciu prax. Odôvodnenie nie je podľa dovolateľa presvedčivé, odvolací súd neodpovedal na odvolacie námietky. Súd dôkazy nevyhodnotil v súlade s § 191 CSP. Obmedzil sa len na konštatovanie, že prvoinštančný súd zistil správne dôvody, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, že dokazovane vykonal súd prvej inštancie rozsiahle. Odvolací súd bez bližšieho konkrétnejšieho odôvodnenia len potvrdil, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo správneho posúdenia, zo správnych skutkových zistení, poukázal len všeobecne na princíp materiálnej pravdy, a že v konaní nebol preukázaný taký spôsob a intenzita porušenia konkrétnych služobných povinností žalobkyne, ktoré by odôvodňovali záver, že z jej strany došlo k závažnému porušeniu služobnej disciplíny. Ďalej žalovaný tvrdí, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a nesprávnym postupom a tak došlo k nepreskúmateľnosti rozhodnutia podľa § 420 písm. f/ CSP. Pri skúmaní intenzity prípadného porušenia služobnej disciplíny bolo úlohou súdu prvej inštancie prihliadať a vyhodnotiť prístup žalobkyne k práci a k funkcii, ktorú zastávala k dobe situácií, v ktorej malo dôjsť k porušeniu služobnej disciplíny, k spôsobu a intenzite porušenia konkrétnych povinností, k dôsledkom porušenia služobnej disciplíny pre služobný úrad (sp. zn. 3Cdo/2018/2007). Žalovaný sa pridrižava svojho vyjadrenia z 22. apríla 2016 o chronológii preukázaných nesporných skutkových okolností a namieta skutkový stav a dokazovanie. Hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, funkcia ktorú zastáva, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu (sp. zn. 3Cdo/12/2008, 3Cdo/2018/2007). Žalovaný vymedzil dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP tak, že sú totožné s odvolacími dôvodmi (§ 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/,f/, g/ h/, § 389 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Navrhol, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia a zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne, aby zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu a priznal mu náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, odvolacieho konania a dovolacieho konania.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol a návrh na odklad vykonateľnosti považuje za účelový, z dôvodu, že súdny spor trvá od roku 2012 a ju ako v pozícii slabšej strany to vyčerpáva.

4.1 Žalovaný sa vyjadril k vyjadreniu žalobkyne k dovolaniu žalovaného.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné a treba ho odmietnuť. Na stručné odôvodnenie v zmysle § 451 ods. 3 veta prvá CSP dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 444 ods. 1 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho vykonateľnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

7. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP), na to oprávnenou osobou, v neprospech ktorej vyznel napádaný rozsudok odvolacieho súdu i jemu predchádzajúci a ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie (§ 424 CSP), zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a

dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach §§ 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak (o.i.) f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pokiaľ dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 420 CSP, dovolací súd zdôrazňuje, že aj za účinnosti CSP je naďalej aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá samo tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale (až) zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces, b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho takýto zásah a c/ intenzita zásahu, ktorého dôsledkom je znemožnenie procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere, že už dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentami procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (II. ÚS 76/07).

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení (takých, od ktorých sa nemožno odchyliť), ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide, napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom dene-gatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem zásadne nemožno vykladať

extenzívne. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 8Cdo/56/2017).

16. Špecificky k námietke nedostatočného (podľa dovolateľa arbitrárneho) odôvodnenia napádaného rozsudku odvolacieho súdu je namieste uviesť, že v prejednávanej veci obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že by tu malo ísť o ním uvádzaný prípad nepreskúmateľnosti. Odvolací súd sa totiž pri odôvodňovaní napádaného rozsudku neobmedzil na skrátenú formu odôvodnenia (napriek existencii takej možnosti, danej mu ustanovením § 387 ods. 2 CSP), ale pomerne dôkladne, zrozumiteľne a tiež objektívne presvedčivo a uspokojivo v súlade s ustanovením § 387 ods. 3 CSP zaujal stanoviská k všetkým relevantným odvolacím námietkam neskoršieho dovolateľa. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vo svojom rozhodnutí uviedol, že v konaní nebol preukázaný taký spôsob a intenzita porušenia konkrétnych služobných povinností žalobkyne, ktoré by odôvodňovali záver, že zo strany žalobkyne došlo k závažnému porušeniu služobnej disciplíny, čo by odôvodňovalo okamžité skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou. Žalovaný v konaní nepreukázal ani porušenie služobnej disciplíny zo strany žalobkyne, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu záujmu služobného úradu s osobnými záujmami žalobkyne, najmä nezneužívať informácie získané v súvislosti s vykonávaním štátnej služby na vlastný prospech alebo na prospech iného (§ 60 ods. 1 písm. d/ zákona o štátnej službe), akým konkrétnym konaním zneužila informácie na vlastný prospech alebo na prospech iného. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo tvrdenie žalovaného, že žalobkyňa spis týkajúci sa medzinárodnej adopcie maloletých detí Bangových vyniesla mimo sídla registratúry a ani žalovaným tvrdená absencia postadopčných správ v tomto spise, keďže v konaní nebolo preukázané, čo vlastne daný spis obsahoval v čase, keď bol predložený na poslanecký prieskum (28.09.2012). S existenciou (či tu presnejšie neexistenciou) vady nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, vytykanej už odvolaním, sa pritom odvolací súd vysporiadal a spôsob, akým to urobil, možno označiť za korektný (bez možnosti mu čokoľvek v tomto smere vytknúť). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP by preto v žiadnom prípade nešlo považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu však ani podľa názoru dovolacieho súdu nešlo).

17. Dovolací súd tiež poukazuje, že z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezakladá (bez ďalšieho) ani nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov, prípadné nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov odvolacím súdom a ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nižších súdov, prípustnosť dovolania v prejednávanej veci z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyvodit' nešlo [zvlášť ak stále platí, že dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd a nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky - na čo slúži základné konanie a konanie na odvolacom súde. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (tu porovnaj I. ÚS 6/2018) a v rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, tieto vady ale dovolací súd v prejednávanej veci nezistil].

18. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolateľ neopodstatnene tvrdí, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Prípustnosť jeho dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP preto nemožno vyvodit'.

19. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP. K otázke

možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP už najvyšší súd uviedol, že uplatnenie všetkých alebo dvoch dôvodov prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia naraz sa logicky vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Rovnako nemôže súbežne obstať argumentácia, že určitá otázka nebola ešte dovolacím súdom vyriešená a (zároveň), že je táto otázka dovolacím súdom riešená rozdielne (tu porovnaj napríklad rozhodnutia 6Cdo/203/2016, 6Cdo/13/2017, 6Cdo/21/2017, 4Cdo/14/2017 a 3Cdo/224/2017). Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Nesúhlas dovolateľov s právnym posúdením a postupom odvolacieho súdu nie je spôsobilý založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/6/2017, 3Cdo/67/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017). Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP), a preto dovolanie nie je prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaných dôkazov. Z týchto dôvodov dovolací súd nemohol uskutočniť meritórny prieskum, a preto dovolanie z týchto dôvodov nie procesne prípustné.

20. Dovolací súd uzatvára, že žalovaný v podanom dovolaní v tejto časti nevymedzil dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP spôsobom uvedeným v § 432 CSP a preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

21. Dovolaciemu súdu preto za opísanej situácie neostávalo iné, než dovolanie žalovaného (ako celok) podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietnuť.

22. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a zásadou úspechu žalobkyne v dovolacom konaní, ktorej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.